

egentlige Militærtjeneste, ja, fra Militærtjenesten i det hele taget. Efter Hærloven fra Forligsaaret og efter den nugældende Hærlov af 1909 er der et meget betydeligt Antal værnepligtige, der slet ikke indkaldes, men trækker sig fri. Det er i Kraft af Loven kun et vist bestemt Antal, der skal indkaldes; de andre er paa Forhaand fritagne. Følgen deraf er ganske naturlig den, at hvad man har kunnet gøre i det ene Tilfælde, kan man ogsaa uden mindste Vanskelighed gøre i andre Tilfælde, hvor der foreligger ganske særlige Grunde derfor. Hvis dette Lovforslag skulde være i Uoverensstemmelse med Grundloven, saa vilde al den Lovgivning, som vi paa hele dette Omraade har haft siden 1849, have været i Uoverensstemmelse med Grundloven. Det har den selvfølgelig ikke været. Bestemmelsen i Grundloven om, at Værnepligten skal udøves efter de Regler, som Loven fastsætter, er selvfølgelig ikke sat ind uden Hensigt, og ud fra den kan man meget vel gennemføre dette Lovforslag, ganske som man i Tidens Løb har kunnet gennemføre de forskellige Hærlove. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlems Betæneligheder ikke har nogen Betydning, og jeg haaber ogsaa, at den stærkt afvisende Holdning, som her er indtaget af Ordføreren for det konservative Folkeparti (Wulff), maa blive overvundet under den kommende Udvalgsforhandling, saaledes at det skal kunne lykkes at løse dette Spørgsmaal og gennemføre dette Lovforslag i den Forstaaelse mellem de forskellige Partier, som de forudgaaende Forhandlinger indenfor Ministeriet har givet Grund til at tro, man vilde kunne opnaa.

Martin Olsen: Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg ved den Sammenligning, jeg drog mellem Tilfældet med den omtalte Embedsmand i Nykøbing Falster og den foreliggende Sag, skulde have fremkaldt en saa velment Protest som den, der kom fra det ærede Medlem fra Kolding (Laurson). Men det synes altsaa at være faldet i min Lod at fremkalde det religiøse Moment, der hører til denne Sag.

Inden jeg beskæftiger mig med det ærede Medlem, vil jeg gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Dette ærede Medlem var inde paa, at Love som denne var i Strid med Grundloven. Men i sin Omtale af den Mulighed, der kunde tænkes for alligevel at tage Afstand fra Grundloven, kom det ærede Medlem ind paa det

Tilfælde, at der var en stærk religiøs Følelse hos den paagældende. Nu ved jeg ikke af, at Grundloven undtager religiøse Mennesker fra Opfyldelsen af almindelige Borgerpligter, hvis der i Forvejen staa tydeligt skrevet i Grundloven, at disse Borgerpligter skal efterkommes. Enten eller. Enten har man en Pligt, eller man har den ikke. Men man kan ikke have den paa anden Maade, end der er fastsat i Lovene i Overensstemmelse med Grundloven. Og som det af foregaaende ærede Talere er hævdet, foregaar Indrulleringen i de militære Rammer i Henhold til de Bestemmelser, der vedtages af Lovgivningsmagten. Det ærede Medlems Udtalelser aabner for Resten et Indblik i hans Opfattelse af, hvordan en Hær skal være beskaffen. Den maa altsaa ikke være for religiøs; det gaar ikke an, thi er den stærkt gennemtrængt af Religiositet, duer den ikke som Hær betragtet. Jeg er for Resten ikke ganske uenig med det ærede Medlem deri.

Det ærede Medlem fra Kolding (Laurson), som bebrejdede mig, at jeg drog en Parallel mellem Tilfældet med den omtalte Embedsmand i Nykøbing Falster og det foreliggende Lovforslag, tog aldeles ikke i Betænkning for sit Vedkommende at drage en anden Parallel, nemlig mellem den Stilling, jeg her har indtaget, og det tyske Socialdemokratis Stilling. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han helst skal lade den Sag være. Jeg drister mig i alt Fald ikke til paa Afstand og med den fuldkomne Mangel paa Kendskab, som saa stærkt udenforstaaende som vi jo maa have om Forholdene i Tyskland i Øjeblikket, til at udtale nogen begrundet Dom om, hvorfor Socialdemokraterne dernede stiller sig, som de har gjort. Men jeg drister mig til at udtale en Dom om de Forhold, som jeg har lige inde paa Livet af mig, og naar jeg har brugt Udtrykket „at rase med Sabelen“ om visse kristelige Organer og Personer, er det, fordi jeg med egne Øjne har set, hvorledes der tales om dette Forhold baade af Aviser, der redigeres af Præster, og af Præsterne selv, naar de staaar paa Talerstolen. Jeg har fra den sidste Tid et ganske frisk Eksempel. En saa højtstaaende gejstlig Embedsmand som kongelig Konfessionarius Matthias Fenger — han maa da vel være god nok — sagde, da der var Spørgsmaal om Afstaaelsen af de vestindiske Øer: „Men sæt, at Trykket endnu hviler, sæt at der truer os en Fare før, at en Stormagt vil erobre Øerne fra os — saa siger jeg